

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek III Het Boek van de Goddelijke Moeder

Canto Drie

Het Huis van de Geest en de Nieuwe Schepping

Sri Aurobindo

De Grotere Vervulling, p. 317

Een machtiger taak bleef dan alle, die hij had gedaan.

Naar Dat keerde hij zich, waar alle bestaan vandaan komt,
Een teken, dat vergezelt vanuit de Heimelijkheid,
Dat de onbegrepen Waarheid kent achter onze gedachten
En over de wereld waakt met zijn alziende blik.

In de onbenaderbare stilte van zijn ziel,
Intens, eenpuntig, monumentaal, alleen,
Zat hij geduldig als een geïncarneerde hoop
Bewegingsloos op een voetstuk van gebed.

Hij zocht een sterkte, die nog niet op de aarde was,
Hulp van een Vermogen, te groot voor sterfelijke wil,
Het licht van een Waarheid, nu slechts zichtbaar van ver,
Een sanctie van zijn verheven almachtige Bron.

Maar van de verschrikkelijke hoogten kwam geen stem omlaag;
De tijdloze oogleden waren gesloten; geen opening kwam.

Een neutrale hulpeloze leegte drukte op de jaren.

De Stomme Weerstand, p. 317-318

In het weefsel van onze gebonden mensheid
Voelde hij de starre reusachtige en stomme weerstand,
Van onze onbewuste en ongeziene basis,
De halsstarrige stomme weigering in leven's diepten,
Het onwetende Nee in de oorsprong van dingen.

Een gesluierte collaboratie met de Nacht
Had zelfs in hem overleefd en zich voor zijn zicht verborgen:
Nog steeds behield iets in zijn aardse wezen
Zijn verwantschap met de Onbewustheid, vanwaar het kwam.

Een schaduwachtige eenheid met een verdwenen verleden,
Gekoesterd in een oud wereld-gestel, hield zich daar schuil,
Heimelijk, onopgemerkt door het verlichte denkvermogen,
En in onderbewuste fluisteringen en in droom
Murmelde het nog steeds naar de denkvermogen's en geest's keuze.

Zijn verraderlijke elementen verspreidden als glibberige granen,
Hopend dat de binnenkomende Waarheid zou struikelen en vallen,
En oude ideële stemmen klaagden dwalend
En smeekten om een hemelse toegevendheid
Voor de gracieuze onvolmaaktheden van onze aarde
En de lieflijke zwakheden van onze sterfelijke staat.

Dit nu wilde hij ontdekken en uitbannen,
Het deel in hem, dat God bedroog.

Het Heroïsche Gebaar, p. 318

Alle Natuur's duistere ruimtes werden blootgelegd,
Al haar schemerige crypten en uithoeken met vuur doorzocht,
Waar voortvluchtige instincten en ongevormde opstanden
Bescherming konden vinden in duisternis' heiligdom
Tegen de witte zuiverheid van hemel's louterende vlam.

Alles scheen vergaan te zijn, wat niet goddelijk was:
Toch zou een of andere kleinste dissident kunnen ontsnappen
En nog steeds kan een centrum schuilen van de blinde kracht.

Want ook het Onbewuste is onendig;
Hoe meer we erop staan om haar afgronden te peilen,
Hoe meer het zich uitstrekt, eindeloos uitstrekt.

Dan, opdat geen menselijke schreeuw de Waarheid zou bederven,
Trok hij begeerte los van haar bloedende wortels
En bood de opengevallen plaats aan de goden.

Aldus kon hij de vlekkeloze aanraking verdragen.

De Laatste Transformatie, p. 318-319

Een laatste en machtigste transformatie kwam.

Zijn ziel lag helemaal vooraan als een grote zee,
Die het denkvermogen en lichaam overspoelde met haar golven;
Zijn wezen, uitgespreid om het universum te omarmen,
Verenigde het binnenste met het buitenste
Om van het leven een kosmische harmonie te maken,
Een keizerrijk van het immanente Goddelijke.

In deze ontzaglijke universaliteit
Omvatte niet alleen zijn zielnatuur en mentaal besef
Elke ziel en denkvermogen in de zijne,
Maar zelfs het leven van vlees en zenuw was veranderd
En werd één vlees en zenuw met alles, wat leeft;
Hij voelde de vreugde van anderen als zijn vreugde,
Hij droeg het verdriet van anderen als zijn verdriet;
Zijn universele sympathie ondersteunde,
Immens als een oceaan, de schepping's last,
Zoals de aarde alle wezen's opoffering ondersteunt,
Aangegrepen door de verborgen Transcendente's vreugde en vrede.

Er was geen verdeeldheid's eindeloos voortrollen meer;
Eén werd de Geest's geheime eenheid,
De hele Natuur voelde opnieuw de enkele zaligheid.

Er was geen kloof meer tussen ziel en ziel,
Er was geen barrière tussen wereld en God.

Vorbereiding op de Onderdampeling, p. 319

Overweldigd waren vorm en geheugen's beperkende lijn;
Het verhullende denkvermogen werd gegrepen en uiteengerukt;
Het was opgelost en kon nu niet meer zijn,
Het ene Bewustzijn, dat de wereld schiep, werd gezien;
Alles was nu helderheid en kracht.

Vernietigd in zijn laatste dunne verflauwende spoor,
Was de cirkel van het kleine zelf verdwenen;
Het afzonderlijke wezen kon niet langer worden gevoeld;
Het verdween en kende zichzelf niet meer,
Verloren in Geest's wijde identiteit.

Zijn natuur werd een beweging van het Al,
Dat zichzelf verkende om te vinden, dat Hij alles was,
Zijn ziel was een delegatie van het Al,
Die zich van zichzelf afkeerde om zich te voegen bij de ene Allerhoogste.

Getranscendeerd was de menselijke formule;
Mensen's hart, dat het Onschendbare had verduisterd,
Nam de machtige slagen op zich van een god's;
Zijn zoekende denkvermogen eindigde in de Waarheid, die weet;
Zijn leven was een stroom van het universele leven.

Hij stond vervuld aan de wereld's hoogste lijn,
Wachtend op de opstijging voorbij de wereld,
De nederdaling verwachtend, die de wereld redden zal.

Samadhi in het Oneindige, p. 319-320

Een Pracht en een Symbool omhulden de aarde,
Serene epifanieën keken toe en geheiligde uitgestrektheden
Omgaven, wijze oneindigheden waren dichtbij
En heldere afgelegenheden neigden nabij en verwant.

Besef faalde in die ontzaglijke helderheid;
Efemere stemmen vielen weg van zijn gehoor
En Denken, niet meer potent, verzonk groots en bleek
Als een vermoeide god in mysterieuze zeeën.

De gewaden van het sterfelijke denken waren afgeworpen
En lieten zijn kennis open voor het absolute zicht;
Lot's drijfkracht hield op en de Natuur's slapeloze aansporing:
De atletische deiningen van de wil waren gestild
In de Almachtige's onbeweeglijke vrede.

Het leven in zijn ledematen lag uitgestrekt en stom neer;
Naakt, ommuurd, onverschrokken verdroeg het
De immense beschouwing van Onsterfelijkheid.

De laatste beweging stierf weg en alles viel in een keer stil.

Een gewicht, dat de ongeziene Transcendente's hand was,
Legde op zijn ledematen het Geest's onmetelijke zegel,
Oneindigheid slokte hem op in een oeverloze trance.

Het Kustloze Oneindige, p. 320-321

Als een, die zijn zeilen richt naar gemystificeerde kusten
Over enorme oceanen gedreven door de adem van God,
Het onpeilbare beneden, het onbekende rondom,
Had zijn ziel het blinde sterrenveld, de Ruimte, verlaten.

Ver van alles, wat de gemeten wereld maakt,
Trok hij zich terug door onder te dompelen in verborgen eeuwigheden
Van denkvermogen's schuimende oppervlakte naar de Uitgestrektheden
Stemloos binnenin ons in alwetende slaap.

Boven het onvolmaakte bereik van woord en gedachte,
Voorbij het zicht, dat steun zoekt van de vorm,
Verloren in diepe landstreken van bovenbewust Licht,
Of reizend in blanco kenmerkloze Nietsheid,
Alleen in het spoorloze Onvergelijkelijke,
Of voorbij niet-zelf en zelf en onzelfzuchtigheid,
De droomkusten overschrijdend van het bewuste denkvermogen,
Bereikte hij tenslotte zijn eeuwigdurende basis.

Op zorgeloze hoogten verstoort geen gevleugelde schreeuw,
Zuiver en onaangeraakt boven dit sterfelijke spel
Is de geest's verstilde onbeweeglijke sfeer uitgespreid.

Daar is geen begin en daar geen eind;
Daar is de stabiele kracht van alles, wat beweegt;
Daar is de eonische arbeider in rust.

Alwetendheid en Almachtigheid, p. 321

Daar wentelt geen schepping verankerd in de leegte,
Geen reusachtig mechanisme gadegeslagen door een ziel;
Daar knarst geen lots-bepaalde enorme machinerie;
Het huwelijk van kwaad met goed binnen één borst,
De botsing van strijd juist in de omhelzing van liefde,
De gevaarlijke pijn van leven's experiment
In de waarden van Inconsequentie en Kans,
Het gevaar van denkvermogen's gok, dat ons leven inzet
In de waagschaal van onverschillige goden
En de verschuivende lichten en schaduwen van het idee,
Die vallen op het oppervlakte bewustzijn,
En in de droom van een stomme getuigende ziel,
Die de dwaling creëert van een half geziene wereld,
Waar kennis een zoekende onwetendheid is,
Leven's stappen een struikelende serie zonder verzoek,
Zijn aspect van onvoorzien ontwerp,
Zijn gelijkwaardige maatstaf van waar en onwaar
Vinden in die onbeweeglijke en onveranderlijke werkelijkheid
Geen toegang, geen oorzaak, geen recht om te leven:
Daar heerst alleen het geest's bewegingsloze vermogen
In evenwicht in zichzelf door de stille eeuwigheid
En zijn alwetende en almachtige vrede.

Gedachte botst niet met gedachte of waarheid met waarheid,
Er is geen oorlog van recht met rivaliserend recht;
Er zijn geen struikelende en half-ziende levens,
Die gaan van kans naar onverwachte kans,
Geen lijden van harten, gedwongen om te kloppen
In lichamen van de inerte Onbewustheid's makelij.

Gewapend met het immune occulte onblusbare Vuur
Houden de wachters van het Eeuwige haar wet
Voor altijd gefixeerd op Waarheid's reusachtige basis
In haar luisterrijke en termijnloze huis.

Het Transcendente's Besluit, p. 321-322

Daar kent de Natuur op haar stomme spirituele rustbank
Onveranderlijk transcendent haar bron
En met de beroering van veelvuldige werelden
Stemt zij onbewogen toe in een eeuwigdurende kalmte.

Al-veroorzakend, al-onderhoudend en afstandelijk
Kijkt de Getuige vanuit zijn onwankelbare evenwicht,
Een immens Oog, dat alle gedane dingen beschouwt.

Apart, in vrede boven schepping's beroering,
Ondergedompeld in eeuwige verhevenheden,
Verbleef hij behoed in zijn oeverloze zelf,
Alleen vergezeld door de alziende Ene.

Een Denkvermogen, te machtig om door Gedachte te worden gebonden,
Een Leven, te grenzeloos voor het spel in de Ruimte,
Een Ziel zonder grenzen, niet overtuigd van de Tijd,
Voelde Hij het wegsterven van wereld's langdurige pijn,
Hij werd het ongebornen Zelf, dat nimmer sterft,
Hij nam deel aan de sessies van Oneindigheid.

Over het kosmische gemurmel viel de oorspronkelijke eenzaamheid,
Het contact, gevormd met in de tijd geboren dingen, werd tenietgedaan,
Natuur's wijde gemeenschap raakte leeg.

Alle dingen werden teruggebracht tot hun vormloze zaad,
De wereld was stil gedurende een cyclisch uur.

Ofschoon de gekwelde Natuur, die hij verlaten had,
Beneden hem haar brede talloze velden behouden had,
Faalde haar enorme bedrijf, terugwijkend, in de verte,
Alsof een ziellose droom eindelijk opgehouden was.

Geen stem kwam omlaag van de hoge Stilten,
Niemand antwoordde vanuit haar desolate verlatenheden.

Een stilte van beëindiging heerste, het wijde
Onsterfelijke stilzwijgen voordat de goden geboren worden;
Een universele Kracht verwachtte, stom,
Het gesluisde Transcendente's ultieme besluit.

Het Transcendente's Besluit, p. 321-322

Toen kwam er plotseling een neerwaartse blik.

Alsof een zee, die haar eigen diepten onderzoekt,
Verwijdde een levende Eenheid zich in zijn kern
En verbond hem met talloze veelvuldigheden.

Een Zaligheid, een Licht, een Vermogen, een Liefde als witte vlam,
Ving alles in één enkele immense omarming;
Het bestaan vond zijn waarheid op de borst van de Eenheid
En ieder werd het zelf en ruimte van allen.

Meditations on Savitri

De grote wereldritmen waren de hartslagen van één Ziel,
Te voelen was een vlam-ontdekking van God,
Het hele denkvermogen was één enkele harp van vele
snaren,
Alle leven een lied van vele ontmoetende levens;
Want werelden waren er veel, doch het Zelf was een.
Deze kennis nu werd een kosmos' zaad:
Dit zaad was opgesloten in de veiligheid van het Licht,
Het had geen omhulling van Onwetendheid nodig.
-Savitri: Boek III Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

De grote wereldritmen waren de hartslagen van één Ziel,
Te voelen was een vlam-ontdekking van God,
Het hele denkvermogen was één enkele harp van vele snaren,
Alle leven een lied van vele ontmoetende levens;
Want werelden waren er veel, doch het Zelf was een.

Deze kennis nu werd een kosmos' zaad:
Dit zaad was opgesloten in de veiligheid van het Licht,
Het had geen omhulling van Onwetendheid nodig.

Toen, vanuit de trance van die ontzaglijke omhelzing,
En uit de slagen van dat enkele Hart
En uit de naakte Geest's overwinning,
Verrees een nieuwe en wonderbaarlijke schepping.

Onberekenbare uitstromende oneindigheden,
Lachend vanuit een onmetelijk geluk,
Leefden hun ontelbare eenheid;
Werelden, waar het wezen grenzeloos is en wijd,
Belichaamden ondenkbaar het egoloze Zelf;
Verrukking van zaligmakende energieën
Verenigden Tijd met het Tijdloze, polen van één enkele vreugde;
Witte uitgestrektheden werden gezien, waar alles gehuld is in alles.

Oneindige's Harmonieuze Maalstroom, p. 323-324

Er waren geen tegenstellingen, geen afgescheiden delen,
Allen waren door spirituele schakels verbonden met allen
En onverbrekelijk verbonden met de Ene:
Elk was uniek, doch nam alle levens als zijn eigen,
En herkende, de tonen volgend van het Oneindige,
In zichzelf het universum.

Een schitterend centrum van oneindigheid's werveling
Gedreven tot zijn zenit-hoogte, zijn laatste uitbreiding,
Voelde de goddelijkheid van zijn eigen zelf-zaligheid
Herhaald in zijn talloze andere zelden:
Het nam onvermoeibaar in zijn bereik
Personen en gedaanten van het Onpersoonlijke op,
Alsof het voortging in een onophoudelijke telling,
In een verrukkelijke vermenigvuldiging's som,
De wederkerende decimalen van de eeuwigheid.

Meditations on Savitri

Niets was apart, niemand leefde voor zichzelf alleen,
Elk leefde voor God in hem en God in allen,
ledere eenheid hield onbeschrijfelijk het geheel in zich.
-Savitri: Boek III Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Niets was apart, niemand leefde voor zichzelf alleen,
Elk leefde voor God in hem en God in allen,
ledere eenheid hield onbeschrijfelijk het geheel in zich.

Daar was Eenheid niet gebonden aan het monotone;
Het liet een duizend aspecten zien van zichzelf;
Zijn kalme onveranderlijke stabiliteit,
Gedragen op een veranderloze, voor altijd veilige grond,
Dwong tot een spontane dienstbaarheid,
De altijd veranderende onberekenbare stappen,
Het ogenschijnlijk roekeloze dans' subtiele plan
Van immense wereldkrachten in hun volmaakte spel.

De verschijning keek terug naar zijn verborgen waarheid
En maakte van verschil eenheid's glimlachende spel;
Het maakte alle personen fracties van het Unieke,
Toch waren allen wezen's geheime integers.

Waarheid, Harmonie, Heerlijkheid, p. 324-325

Alle worsteling was veranderd in een lieflijke strijd van liefde
In de geharmoniseerde cirkel van een zekere omarming.

Identiteit's verzoenende geluk gaf
Een rijke zekerheid aan verschil.

Op een ontmoetingslijn van gewaagde extremen
Werd het spel der spelen tot zijn breekpunt gespeeld,
Waar door zelf-vinden door goddelijk zelf-verlies
Eenheid's allerhoogste heerlijkheid naar voren springt,
Wiens zaligvolle onverdeelde lieflijkheid
Een gemeenschappelijkheid van het Absolute voelt.

Er was nergens een snik van lijden;
Ervaring snelde van punt naar punt van vreugde:
Zaligheid was de zuivere onsterfelijke waarheid van dingen.

De hele Natuur was een bewust aangezicht van God:
Een wijsheid werkte in alles, zelf-bewogen, zelfverzekerd,
Een overvloedigheid van onbegrensbaar Licht,
Een oprechtheid van intuïtieve Waarheid,
Een glorie en hartstocht van creatieve Kracht.

Onfeilbaar, springend uit de eeuwigheid,
Inspireerde moment's gedachte de voorbijgaande handeling.

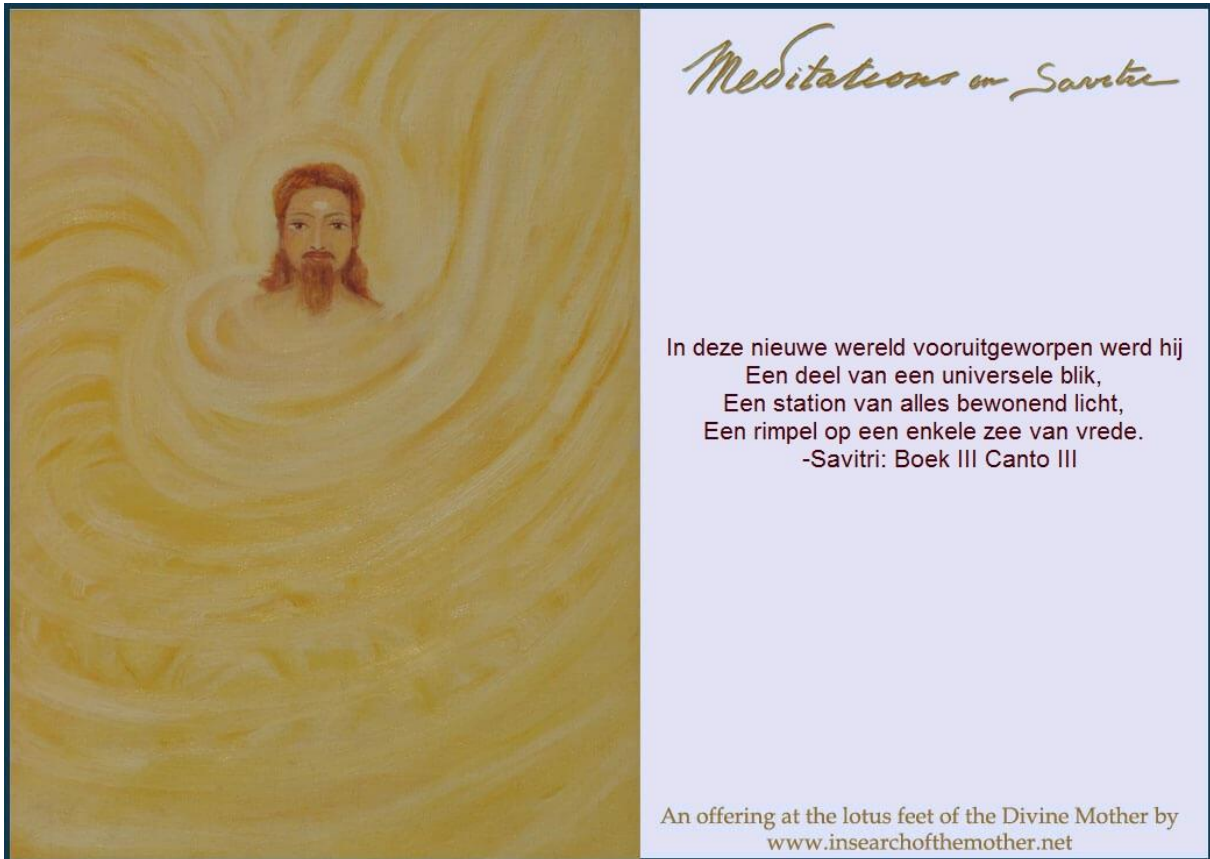
Een woord, een lach, ontsprong aan Stille's borst,
Een ritme van Schoonheid in de kalmte van de Ruimte,
Een kennis in het onpeilbare hart van de Tijd.

Zaligheid van een Myriade Myriaden, Die Een zijn, p. 324-325

Alles keerde naar alles zonder reserve's terugslag:
Als één enkele extase zonder onderbreking,
Was Liefde een nabije en geroerde identiteit
In het kloppende hart van heel dat lumineuze leven.

Een universele visie, die verenigt,
Een sympathie van zenuw, die zenuw beantwoordt,
Het gehoor, dat luistert naar denken's innerlijke geluid
En de ritmische bedoelingen volgt van het hart,
Een aanraking, die geen handen nodig heeft om te voelen, te omhelzen,
Waren daar de aangeboren middelen van bewustzijn
En verhoogden de intimiteit van ziel met ziel.

Een groots orkest van spirituele vermogens,
Een diapason van zielenuitwisseling
Harmoniseerde een diepe Eenheid, onmetelijk,

In deze nieuwe wereld vooruitgeworpen werd hij
Een deel van een universele blik,
Een station van alles bewonend licht,
Een rimpel op een enkele zee van vrede.

Zijn denkvermogen beantwoordde aan talloze communicerende geesten,
Zijn woorden waren syllabes van de kosmos' taal,
Zijn leven een veld van de uitgestrekte kosmische beroering.

Hij voelde de voetstappen van een miljoen willen,
Die in vereniging bewegen naar één enkel doel.

Een altijd herboren stroom, die nooit sterft,
Gevangen in zijn duizendvoudige stromen's verrukkelijke vloed,
Beroerd door draaikolken van onsterfelijke lieflijkheid,
Droeg hij, kronkelend door zijn ledematen, terwijl zij voorbijtrokken,
Kalme bewegingen van niet te eindigen heerlijkheid,
De zaligheid van een myriade myriaden, die één zijn.

Goddelijke Perfectie, p. 325-326

In deze uitgestrekte uitbarsting van volmaaktheid's wet,
Die zijn vastheid oplegt aan de stroom van de dingen,
Zag hij een hiërarchie van lichtende sferen
Beleend aan dit hoogste koninkrijk van God-staat.

Door hun eigen rechtmatige bewind op één Waarheid af te stemmen,
Herbergde elk de blijheid van een heldere graad,
Alleen in schoonheid, volmaakt in zelf-soort,
Een beeld, geworpen door één diepe waarheid's absolute,
Met alles getrouwd in gelukkig verschil.

Elk schonk zijn vermogens om zijn naaste's delen te helpen,
Maar leed geen vermindering door het geschenk;
Als profiteurs van een mystieke uitwisseling
Groeiden zij door wat zij namen en wat zij gaven,
Alle anderen voelden zij als hun eigen aanvullingen,
Eén in de macht en vreugde van de veelvuldigheid.

Zelfs in het evenwicht, waar Eenheid zich afscheidt
Om de verrukking te voelen van zijn afzonderlijke zelve,
Hunkerde de Enkele in zijn eenzaamheid naar het Al
En de Velen keerden zich om terug te kijken naar de Ene.

Een alles openbarende, alles scheppende Zaligheid,
Zoekend naar vormen om goddelijke waarheden te manifesteren,
Bracht in hun betekenisvolle mysterie
De glinsteringen op één lijn van de symbolen van het Onuitsprekelijke
Als tinten versierd in een kleurloze lucht
Op de witte zuiverheid van de Getuige Ziel.

Deze tinten waren juist het prisma van de Allerhoogste,
Zijn schoonheid, vermogen, heerlijkheid schepping's oorzaak.

Een uitgestrekt Waarheid-Bewustzijn nam deze tekens op
Om ze door te geven aan een of ander Goddelijk kind Hart,
Dat naar ze keek met een lach en een geluk
En zich verheugde in deze transcendente beelden,
Levend en werkelijk als de waarheden, die zij herbergen.

Het Denkvermogen van Oneindigheid, p. 326-327

De Geest's witte neutraliteit werd
Een speelplaats van wonderen, een rendez-vous
Voor de geheime vermogens van een mystieke Tijdloosheid:
Het maakte van de Ruimte een wonderhuis van God,
Het goot door de Tijd zijn werken van leeftijdsloze macht,
Ongesluierd gezien als een verlokkelijk verrukkelijk gelaat
Het wonder en de schoonheid van zijn Liefde en Kracht.

De eeuwige Godin bewoog zich in haar kosmische huis,
Spelend met God als een Moeder met haar kind:
Voor hem was het universum haar boezem van liefde,
Zijn speeltjes waren de onsterfelijke waarachtigheden.

Alles, wat hier zelf-verloren was, had daar zijn goddelijke plaats.

De Vermogens, die hier ons hart verraden en dwalen,
Waren daar soeverein in waarheid, volmaakt in vreugde,
Meesters in een schepping zonder smet,
Bezitters van hun eigen oneindigheid.

Daar gaf het Denkvermogen, een prachtige zon van visie's stralen,
Vorm aan substantie door de glorie van zijn gedachten
En bewoog midden tussen de grandeur van zijn dromen.

Verbeelding's grootse betoverende staf
Sommeerde het onbekende en gaf het een thuis,
Spreidde weelderig in gouden lucht
Waarheid's iris-gekleurde vleugels van fantasie,
Of zong voor het intuïtieve hart van vreugde
Verwondering's droomtonen, die de Werkelijkheid nabij brengen.

Zijn vermogen, die het onkenbare dichtbij en werkelijk maakt,
Zette de Ene in het heiligdom van de tempel van het ideale:
Het bevolkte denken en denkvermogen en gelukkig besef,
Gevuld met heldere aspecten van de macht van God
En levende personen van de ene Allerhoogste,
De spraak, die het onuitsprekelijke vertolkt,
De straal, die onzichtbare Tegenwoordigheden openbaart,
De maagdelijke vormen, door welke het Vormloze schijnt,
Het Woord, dat de voorbode is van de goddelijke ervaring
En de Ideeën, die in de Oneindigheid opeenhopen.

Het Supramentale Leven, p. 327-328

Er was geen kloof tussen gedachte en feit,
Altijd gaven zij antwoord, zoals een vogel aan een roepende vogel;
De wil gehoorzaamde het denken, de daad aan de wil.

Er was een harmonie geweven tussen ziel en ziel.

Een huwelijk met de eeuwigheid vergoddelijkte de Tijd.

Daar vervolgde het Leven, onvermoeid door haar vermaak,
Met vreugde in haar hart en een lach op haar lippen,
Het heldere avontuur van God's spel van kans.

In haar ingenieuze hartstocht van grilligheid,
In haar herscheppende vrolijkheid zette zij in de Tijd
Een fascinerende puzzel uit van gebeurtenissen,
Lokte bij elke wending door nieuwe wederwaardigheden
Naar zelf-ontdekking, die nooit kon ophouden.

Altijd vormde zij starre verbindingen voor de wil om te breken,
Bracht nieuwe scheppingen voort voor de denken's verrassing
En gepassioneerde waagstukken voor het hart om te wagen,
Waar Waarheid wederkeerde met een onverwacht gezicht
Of anders vroege vertrouwde vreugde herhaalde
Als de wederkeer van een verrukkelijk rijm.

Verstoppertje spelend op een Moeder-Wijsheid's borst,
Als een kunstenaar, die overloopt van haar wereldidee,
Kon zij nooit haar talloze gedachten uitputten
En het uitgestrekte avontuur in denkende vormen
En beproeving en verlokking van een nieuw leven's dromen.

Onvermoeid door onveranderlijkheid en onvermoeid door verandering,

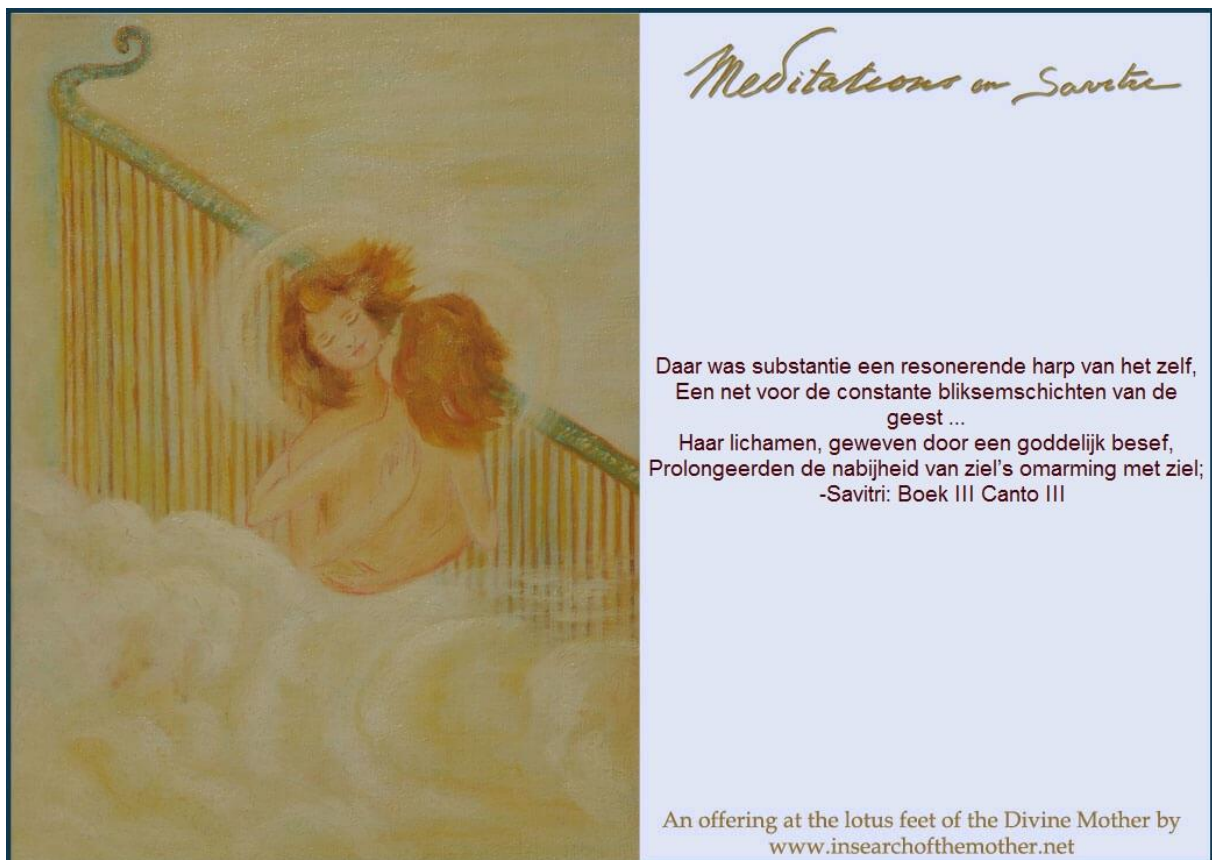

Ontrolde zij eindeloos haar bewegende handeling,
Een mysterie drama van goddelijke heerlijkheid,
Een levend gedicht van wereld-extase,
Een kakemono van veelzeggende vormen,
Een gewonden perspectief van ontwikkelende scenes,
Een briljante achtervolging van zelf-openbarende vormen,
Een vurige jacht van ziel, die ziel zoekt,
Een zoeken en een vinden als van goden.

Het Supramentale Leven, p. 327-328

Daar is Materie de Geest's hechte dichtheid,
Een kunstzinnigheid van blijde uiterlijkheid van het zelf,
Een schatkamer van duurzame beelden,
Waar besef een wereld kan bouwen uit zuivere vreugde:
Als het thuis van een eeuwigdurend geluk,
Huisvestte het de uren als in een aangename herberg.

De zintuigen waren daar uitlaten van de ziel;
Zelfs de jongste kindgedachte van het denkvermogen
Incarneerde een of andere aanraking van de hoogste dingen.

Daar was substantie een resonerende harp van het zelf,
Een net voor de constante bliksemschichten van de geest,
Een magnetisch vermogen van liefde's intensiteit,
Wiens hunkerende klop en adoratie's uitroep
God's toenaderingen dichterbij brachten, lieflijk, prachtig.

Deze soliditeit was een massa van hemelse makelij;
Haar vastigheid en lieflijke permanentie van charme
Maakte een helder voetstuk voor gelukzaligheid.

Haar lichamen, geweven door een goddelijk besef,
Prolongeerden de nabijheid van ziel's omarming met ziel;
Haar warme spel van uiterlijk zicht en aanraking
Reflecteerde de gloed en huivering van hart's vreugde,
Denkvermogen's klimmende briljante gedachten, de geest's zaligheid;
Leven's verrukking behield voor altijd zijn vlam en schreeuw.

Alles, wat nu voorbijgaat, leeft daar onsterfelijk
In de trotse schoonheid en fijne harmonie
Van Materie, plastisch voor het spirituele licht.

Haar geordende uren verkondigen de eeuwige Wet;
Visie berustte op een veiligheid van onsterfelijke vormen;
Tijd was Eeuwigheid's doorschijnende gewaad.

Als een architect, die zelf's levende rots uithouwt,
Bouwde het fenomeen Werkelijkheid's zomerhuis
Aan de stranden van de zee van Oneindigheid.

Parallele Werelden, p. 329-330

Tegen deze glorie van spirituele staten,
Hun parallellen en toch hun tegenpolen,
Zweefde en wiegde, verduisterd en schaduwachtig,
Alsof een twijfel, die substantie was gemaakt, flakkerend, bleek,
Dit andere schema, dat twee onmetelijke ontkenningen vond.

Een wereld, die zijn eigen inwonende Zelf niet kent,
Werkt om haar oorzaak te vinden en behoefte om te zijn;
Een geest, onwetend van de wereld, die hij had gemaakt,
Verduisterd door Materie, door het Leven vertekend,
Worstelt om te verschijnen, vrij te zijn, te weten en te heersen;
Deze waren nauw verbonden in één disharmonie,
Doch de divergerende lijnen ontmoetten helemaal niet.

Drie Vermogens beheersten zijn irrationele koers,
In het begin een onwetende Kracht,
In het midden een belichaamde strijdende ziel,
Aan zijn einde een stille geest, die het leven ontkende.

Een saai en onzalig interval
Ontrolt zijn dubieuze waarheid aan een twijfelend Denkvermogen,
Door het onwetende Vermogen gedwongen zijn rol te spelen
En om haar besluiteloze verhaal te verslaan,
Het mysterie van haar onbewuste plan
En het raadsel van een wezen, geboren uit de Nacht
Door een huwelijk van Noodzaak met Kans.

De Goddelijke Droom, p. 330

Deze duisternis verbergt onze nobelere bestemming.

Als een vlinderpop van een grote en glorieuze waarheid,
Verstikt het het gevleugelde wonder in zijn omhulsel
Uit vrees, dat het uit de gevangenis van de Materie ontsnapt
En, zijn schoonheid verkwistend op het vormloze Uitgestrekte,
Ondergedompeld in het Onkenbare's mysterie,
Het wereld's miraculeuze lot onvervuld zou laten.

Tot dusver slechts bedacht als een of andere hoge geest's droom
Of een geërgerde illusie in mensen's zwoegende denkvermogen,
Zal een nieuwe schepping uit de oude verrijzen,
Een onverwoordbare Kennis zal spraak vinden,
Onderdrukte schoonheid in paradijselijke bloesem uitbarsten,
Plezier en pijn opgaan in absolute zaligheid.

Een sprakeloos orakel zal uiteindelijk spreken,
Het Bovenbewuste zal bewust worden op aarde,
De Eeuwige's wonderen zich voegen bij de dans van de Tijd.

Deze Wereld, zoals Gezien van Daar, p. 330-331

Maar nu leek alles een vergeefse wemelende uitgestrektheid,
Gedragen door een bedrieglijke Energie
Voor een toeschouwer zelf-geabsorbeerd en stom,
Onverschillig voor de betekenisloze show, die hij bekeek,
Terwijl hij de bizarre processie voorbij zag gaan,
Als een, die wacht op een verwacht einde.

Hij zag een wereld, die van een te komen wereld was.

Daar voorvoelde hij eerder, dan dat hij zag of voelde,
Ver weg op de rand van het bewustzijn,
Vergankelijk en broos deze kleine wentelende globe
En liet er op als een verloren droom's vergeefse vorm,
Een fragiele kopie achter van geest's schelp,
Zijn lichaam bijeen verzameld in mystieke slaap.

Een vreemde vorm leek het, een mystieke schaduw.
Het leek op iets, dat vreemd voor hem was, een twijfelachtige schaduw.

Vreemd leek nu dat schemerige verre universum,
Alleen zelf en eeuwigheid waren echt.

Toen klom herinnering naar hem omhoog van de strijdende vlakken
Een uitroep brengend van eens geliefde gekoesterde dingen,
En aan de uitroep als naar zijn eigen verloren roep
Antwoordde een straal van de occulte Allerhoogste.

De Brug tussen Twee Werelden, p. 331-332

Want zelfs daar verblijft grenzeloze Eenheid.

Onherkenbaar voor zijn eigen gezicht,
Leefde het nog altijd verzonken in zijn eigen duistere zeeën,
De wereld's onbewuste eenheid ondersteunend,
Verborgen in Materie's gevoelloze veelvuldigheid.

Dit zaad-zelf, dat in het Onbepaalbare werd gezaaid,
Verspeelt zijn glorie van goddelijkheid,
De almacht van zijn Kracht verbergend,
De alwetendheid van zijn Ziel verbergend;
Als vertegenwoordiger van zijn eigen transcendente Wil,
Versmelt het kennis met de onbewuste diepte;
Door dwaling, verdriet, dood en pijn te aanvaarden,
Betaalt het het losgeld van de onwetende Nacht,
Met zijn substantie Natuur's val verlossend.

Hij kende zichzelf en waarom zijn ziel gegaan was
In aarde's gepassioneerde duisternis
Om het werk te delen van een dwalend Vermogen,
Dat door verdeling de Ene hoopt te vinden.

Twee wezens was hij , één wijd en vrij boven,
Eén worstelend, gebonden, intens, zijn aandeel hier.

Een band tussen hen kon nog altijd twee werelden overbruggen;
Er was een schemerig antwoord; een verre adem;
Niet alles was gestopt in het onbegrensde zwijgen.

Zijn hart lag ergens bewust en alleen
Ver beneden hem als een lamp in de nacht;
Verlaten lag het, alleen, onvergankelijk,
Immobiel met een exces aan gepassioneerde wil,
Zijn levende, opgeofferde en geofferde hart,
Geabsorbeerd in mystieke adoratie,
Keerde zich naar zijn verafgelegen bron van licht en liefde.

De Brug tussen Twee Werelden, p. 331-332

In de lumineuze stilte van zijn stomme appèl
Keek het op naar de hoogten, die het niet kon zien;
Het smachtte vanuit de verlangende diepten, die het niet kon verlaten.

In het centrum van zijn uitgestrekte en profetische trance,
Halverwege tussen zijn vrije en gevallen zelve,
Bemiddelend tussen God's dag en sterfelijke's nacht,
Aanbidding aanvaardend als zijn enige wet,
Zaligheid aanvaardend als de enige oorzaak van de dingen,
De sobere vreugde weigerend, waarin niemand kan delen,
De kalmte weigerend, die alleen voor de kalmte leeft,
Keerde het zich naar haar, voor wie het wilde zijn.

In de hartstocht van zijn eenzame droom
Lag het als een gesloten geluidloos oratorium,
Waar een gewijde zilveren vloer slaapt,
Verlicht door een enkele en roerloze straal
En een onzichtbare Tegenwoordigheid knielt in gebed.

Op een of andere diepe borst van bevrijdende vrede
Was al het andere met stilte tevreden;
Dit wist alleen, dat er een waarheid verderop was.

Alle andere delen waren stom in gecentreerde slaap,
Instemmend met het langzame opzettelijke Vermogen,
Dat wereld's dwaling en haar verdriet tolereert,
Instemmend met het kosmische lange uitstel,
Tijdloos wachtend door de geduldige jaren,
Hadden zij haar komst gevraagd voor aarde en mens;
Dit was het vurige punt, dat haar nu riep.

Uitsterven kon dat eenzame vuur niet blussen;
Haar zicht vulde het blanco van het denkvermogen en de wil;
Dood gewaand bleef haar onveranderlijke kracht en groeide.

Gewapend met de intuïtie van een zaligheid,
Waarvoor een of andere bewogen rust de sleutel was,
Bleef het volharden door leven's enorme leegheid
Midden tussen de blanco ontkenningen van de wereld.

Het zond zijn stemloze gebed naar het Onbekende,
Het luisterde naar de voetstappen van zijn hoop,
Die terugkeren door de lege immensiteiten,
Het wachtte op het fiat van het Woord,
Dat komt door het stille zelf van het Allerhoogste.

EINDE VAN CANTO DRIE